

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **Město Boskovice**
sídlem městského úřadu Masarykovo náměstí 4/2, Boskovice
zastoupená advokátem JUDr. Mgr. Lukášem Váňou, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1 – Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MMR-14375/2020-26

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Opatřením poskytovatele dotace - Centra pro regionální rozvoj České republiky - ze dne 27. 1. 2020 nebyla na základě výsledku administrativního ověření žádosti o platbu CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_062/0004284/2018/004/POST žalobci podle § 14 odst. 6 ve spojení s ustanovením § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyplacena část dotace poskytnuté z Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“) v rámci projektu s reg. č. CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_062/0004284 a názvem „CENTRUM POLYTECHNICKÉ VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ“. V rámci administrativního ověření žádosti o platbu bylo identifikováno porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), které

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

vzniklo při zadávání veřejné zakázky č. 0001 s názvem „CENTRUM POLYTECHNICKÉ VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ - stavební část" (dále jen „VZ 0001“). Dále bylo identifikováno porušení ZZVZ, které vzniklo při zadávání veřejné zakázky č. 0003 s názvem „Centrum polytechnické výchovy a vzdělávání pro volbu budoucího povolání - vybavení učeben - AV technika a pomůcky, vybavení odborných učeben a dalších prostor školy nábytkem a zajištění konektivity“ (dále jen „VZ 0003“). Celková nevyplacená část dotace činila 1 633 961,49 Kč, u VZ 0003 činila nevyplacená část dotace 596 138,98 Kč.

2. Pochybení mělo spočívat v tom, že žalobce jako příjemce dotace při zadávání podlimitní veřejné zakázky VZ 0001 zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení porušil § 6 ZZVZ, ve spojení s § 36 odst. 1 ZZVZ tím, že stanovil požadavky na prokázání splnění profesní způsobilosti a technické kvalifikace v rozsahu nepřiměřeném předmětu veřejné zakázky, přičemž tímto postupem došlo k porušení zásady zákazu diskriminace a bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže, čímž mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Konkrétně žalobce požadoval splnění profesní způsobilosti dle § 71 odst. 2 písm. a) ZZVZ předložením oprávnění k podnikání na tyto činnosti: Provádění staveb, jejich změn a odstraňování; Projektová činnost ve výstavbě; Výkon zeměměřičských činností; Montáž, opravy a zkoušky vyhrazených elektrických zařízení; Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny; Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel; Vodoinstalatérství, topenářství, nebo jejich ekvivalent. Oprávnění k podnikání pro činnosti „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ je přitom oprávnění „multioborové“, které by mělo postačovat pro účely plnění předmětu veřejné zakázky. Dále žalobce požadoval splnění profesní způsobilosti dle § 17 odst. 2 písm. c) ZZVZ předložením Osvědčení o autorizaci ve smyslu § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ve znění pozdějších předpisů pro obor „Pozemní stavby“, „Technika prostředí staveb - specializace vytápění a vzduchotechnika“, „Technika prostředí staveb - specializace elektrotechnické zařízení“, „Statika a dynamika staveb“ „Technologická zařízení staveb“, „Geotechnika“, a „Požární bezpečnost staveb“ minimálně vždy pro jednu osobu. Osvědčení o autorizaci pro obor „Pozemní stavby“ by přitom mělo být postačující pro plnění předmětu veřejné zakázky. Dále žalobce stanovil požadavky na splnění technické kvalifikace dle § 79 odst. 2 písm. c) ZZVZ, konkrétně požadavek na přítomnost osoby ve funkci statika a osoby odpovědné na požární bezpečnost staveb. CRR ČR posoudilo, že statické a požární bezpečnostní řešení nejsou předmětem veřejné zakázky, označilo také tyto požadavky žalobce v postavení zadavatele za neoprávněné, neboť nemají oporu v předmětu veřejné zakázky.
3. Pochybení identifikované poskytovatelem dotace v rámci veřejné zakázky č. 0003 spočívalo v následujících skutečnostech: žalobce jako příjemce při zadávání této nadlimitní veřejné zakázky zadávané v otevřeném řízení postupoval v rozporu se zásadou zákazu diskriminace dle § 6 odst. 2 ZZVZ ve spojení s § 36 odst. 1 ZZVZ, když předmět plnění veřejné zakázky vymezil tak, že sloučil zcela nesouvisející plnění, neboť spolu s plněním „vybavení odborných učeben, rekonstrukce a modernizace včetně dodání nábytku“ požadoval realizovat i plnění spočívající v „dodávce serverů a následné správě dodaného SW a HW na dobu 5 let“, aniž by veřejnou zakázku rozdělil na části, čímž vytvořil bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, když z účasti v zadávacím řízení vyloučil ty potenciální dodavatele, kteří by byli schopni poskytnout zadavateli pouze část požadovaného plnění. Uvedené nastavení zadávacích podmínek tak mohlo ovlivnit okruh potenciálních dodavatelů a v konečném důsledku i výběr nejvhodnější nabídky. Přesto žalobce uzavřel smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky s vybraným dodavatelem.
4. Proti tomuto opatření Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „CRR ČR“), jako zprostředkujícího subjektu Řídicího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „ŘO IROP“), podal žalobce námitky. Rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj o

podaných námitkách podle § 14e odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech ze dne 29. 4. 2020, č. j. MMR-14375/2020-26 (dále jen „Napadené rozhodnutí“) bylo opatření potvrzeno a námitky zamítnuty.

5. Žalobce se s rozhodnutím žalované neztotožnil a podal správní žalobu.

II.

Žaloba a Vyjádření žalovaného

6. V prvním žalobním bodu se žalobce ve vztahu k veřejné zakázce VZ 0001 namítl nepřezkoumatelnost, nezákonnost a nesprávnost Napadeného rozhodnutí.
7. Předně uvedl, že je Napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, a to z několika důvodů. Jako první z nich uvedl žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný toliko formálně vypořádal s výsledky proběhlých dřívějších kontrol zadávacích podmínek ze strany CRR ČR a rovněž neobjasnil, z jakého důvodu se právní hodnocení zadávacích podmínek diametrálně změnilo. Žalobce v tomto ohledu namítl, že CRR ČR mělo zadávací podmínky předložené k posouzení již před zahájením zadávacího řízení a neshledalo jejich nezákonnost, čímž v žalobci utvrdilo přesvědčení, že zadávací podmínky (včetně kvalifikačních požadavků) jsou opodstatněné a souladné se zákonem i dalšími požadavky poskytovatele dotace. Žalovaný však na žalobcovu námitku toliko uvedl, že není odpovědností CRR ČR upozorňovat na všechna pochybení zvláště. Tento názor žalovaného je dle žalobce třeba hodnotit jako čistě účelový, nemající žádnou oporu v právních předpisech ani v dosavadní rozhodovací praxi a pouze zatěžuje napadená rozhodnutí nezhojitelnou nepřezkoumatelností. V této souvislosti doplnil, že kontroly *ex ante* (a případně též *interim* kontroly) mají sloužit k tomu, aby se poskytovatel dotace přesvědčil o náležitém využití dotačních prostředků a správnosti postupu při výběru dodavatele, k němuž budou dotační prostředky směřovány. Pokud *ex ante* a další kontroly před samotným proplácením dotace neslouží tomuto účelu, není důvod, aby probíhaly. K tomu žalobce doplnil, že vytvořili poskytovatel dotace v příjemci dotace legitimní očekávání příjmu dotačních prostředků, nemůže pak dotační prostředky z těchto důvodů, které byly pokryty legitimním očekáváním, odejmout. K tomu žalobce dodal, že poskytovatel dotace byl po celou dobu přípravy zadávacího řízení v úzkém kontaktu se žalobcem a komunikovali spolu prostřednictvím interního systému. Tuto podstatnou okolnost CRR ČR i žalovaný nicméně bez dalšího ignorují. Takový přístup hovoří jednoznačně o materiální rezignaci na jakoukoli ochranu legitimního očekávání. Dále žalobce doplnil, že je-li každé upozornění či potvrzení poskytovatele dotace doprovázeno prohlášením, že se na něj nemůže příjemce dotace jakkoli spolehnout, pak by formálně vzato vlastně nikdy žádné legitimní očekávání na straně příjemce dotace vzniknout nemělo, ačkoli je na úrovni Evropské unie jednoznačně dovozováno, že legitimní očekávání poskytovatelem dotace být vytvořeno může a jeho ochrana je ústavně chráněným principem. Žalobce je přesvědčen, že z výše uvedeného je zřejmé, že výsledky *ex ante* kontrol nemohou být bez dalšího ignorovány a je nutné judikovat, že projde-li zadávací dokumentace *ex ante* a *interim* kontrolou, vzniká v příjemci dotace legitimní očekávání, že v souvislosti s těmito podmínkami již o dotaci přijít nemůže.
8. Další důvod nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí žalobce spatřoval v absenci odůvodnění strohé konstatace žalovaného, že teoretická část dodavatelů, kteří by objektivně byli způsobilí plnit předmět zadávacího řízení, nepodala nabídku pouze na základě údajně diskriminační úpravy zadávacích podmínek. Žalobce upozornil, že ze strany dodavatelů nedošlo k podání námitek či jiného prostředku „obraný“ v širším slova smyslu proti zadávacím podmínkám. Pokud by se mělo tvrzení žalovaného ohledně diskriminace dodavatelů zakládat na pravdě, lze si jen stěží představit, že by se alespoň některý z diskriminovaných dodavatelů neobrátil na žalobce coby zadavatele s námitkami ve smyslu § 241 ZZVZ či alespoň s podnětem na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), jakožto příslušný dozorový

orgán. V tomto ohledu žalobce poukázal na to, že žalovaný nebyl schopen prokázat (případně se o to ani nepokusil), že žalobcem nastavené zadávací podmínky skutečně některého dodavatele zasáhly a zabránily mu v účasti v zadávacím řízení.

9. Nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce též v rozporu Napadeného rozhodnutí se správním spisem, přičemž nesrozumitelným je závěr žalovaného, že kvalifikační kritéria stanovená žalobcem omezují účast dodavatelů v zadávacím řízení, neboť doklady osvědčující odbornou způsobilost osob byly požadovány přímo a pouze po osobě dodavatele. Toto tvrzení žalovaného nemá dle žalobce oporu ve spisové dokumentaci, resp. v zadávací dokumentaci, která je její součástí, přičemž uvedený závěr nevyplývá ani ze zákonné úpravy. Nejen ze zákona ale i ze samotné zadávací dokumentace (konkrétně z článku 10) přitom dle žalobce vyplývá, že zadavatel bez dalšího umožňuje, aby dodavatel realizoval dílo za pomoci poddodavatelů, stejně tak, aby dodavatel prokázal splnění kvalifikace prostřednictvím poddodavatelů. Žalobce (coby zadavatel) tedy nikterak neomezil možnost účastníků zadávacího řízení využít k plnění veřejné zakázky či prokazování kvalifikace poddodavatele a tvrzení žalovaného, které hovoří o opaku, nemá žádný reálný podklad.
10. Jako další důvod nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí žalobce uvedl nevypořádání námitek, jimiž žalobce odůvodnil svůj postup při tvorbě zadávacích podmínek. Žalobce uvedl, že již v prováděcí dokumentaci byl projektantem upozorněn na komplikované podloží v daném místě, které negativně ovlivňuje statiku budovy a bude proto nutné stavbu zakládat specifickým, složitějším způsobem. Přitom rovněž vycházel z poznatků inženýrsko-geologického průzkumu, který obdobně jako projektant nabádá ke zvláštní opatrnosti při zakládání stavby a řešení statiky a dynamiky zakládané stavby. K tomu žalobce dodal, že má i vlastní zkušenost s danou lokalitou, kde již v roce 2015 mělo dojít k zastavení (sportovní halou), nicméně kvůli problematickému podloží a spodní vodě nebyla stavba nakonec realizována. Dle žalobce nelze ani přehlížet, že předmětem veřejné zakázky je výstavba budovy občanské vybavenosti, která bude užívána značným počtem osob, veřejností a především žáky, resp. studenty, kteří budou v zamýšlené stavbě prakticky vyučováni. Již jen z tohoto důvodu je namístě dbát o maximální profesionalitu výstavby. Žalovaný ani CRR ČR však uvedenou argumentaci podle žalobce vůbec nevzali v potaz, vyšli pouze z vlastního odborného posouzení, které měl provést odborník v daném oboru. Z rozhodnutí však není zřejmé, z jakých podkladů vycházel a z jakého důvodu dospěl ke svým závěrům.
11. Žalobce dále namítl nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Zákon o zadávání veřejných zakázek ponechává zadavatelům značnou míru diskrece ohledně volby konkrétního postupu v zadávacím řízení a nastavení zadávacích podmínek. Je běžné, že se zadavatel silně vymezí proti nekvalifikovaným dodavatelům, kteří by mohli vzbuzovat nedůvěru v náležitě splnění předmětu veřejné zakázky v požadované kvalitě a s ohledem na předpokládanou složitost plnění. Zásada nediskriminace a rovnosti v přístupu k dodavatelům pak nemůže negovat oprávnění zadavatele stanovit si podmínky účasti v zadávacím řízení tak, aby odpovídaly odborně zpracovanému popisu složitosti a odborné náročnosti poptávaného plnění. Za diskriminaci a bezdůvodné omezení soutěže tak nelze považovat stanovení kvalifikačních požadavků reflektujících druh, rozsah a především předpokládanou složitost a odbornou náročnost plnění. Žalobcem stanovené kvalifikační požadavky nepřesahovaly rámec požadavků přiměřených dané situaci, a naopak byly stanoveny s ohledem na to, aby mu byla poskytnuta dostatečná záruka, že vybraný dodavatel bude skutečně schopen veřejnou zakázku provést v požadovaném termínu a v požadované kvalitě. Restriktivní kvalifikační požadavky byly stanoveny především s ohledem na samotnou složitost stavby vyplývající již z dokumentace pro provádění stavby. K tomu žalobce doplnil, že zadavatel není a ani nemůže být dostatečně odborně vybaven na to, aby sám posoudil složitost jím poptávaného plnění, a proto se obrátil na odborníka, jehož závěry se za dané situace musel zadavatel řídit. Pokud by orgány zadavatele projevující zadavatelovu vůli postupovaly v rozporu se stanoviskem

odborníka, byl by tento postup patrně vyhodnocen rozporný s požadavky na péči řádného hospodáře. Žalobce rovněž odkázal na § 53 odst. 4 ZZVZ, podle něhož úprava zjednodušeného podlimitního řízení nasvědčuje tomu, že rigidní zákonné požadavky na aspekty kvalifikačních kritérií jsou v případě tohoto druhu zadávacího řízení benevolentnější.

12. Napadené rozhodnutí je současně nesprávné. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že požadavky stanovené v § 79 odst. 2 písm. c) ZZVZ nemají vazbu na předmět veřejné zakázky. K tomu uvedl, že vyžadovaná přítomnost statika při zakládání budovy, přítomnost odborníka na požární bezpečnost a požadavky na elektrotechnické provedení stavby mají objektivní vztah k předmětu zakázky a jejich prostřednictvím má být zajištěno, že realizované specializované stavební procesy budou prováděny řádně a v odpovídající (zvýšené) kvalitě. Rovněž nesouhlasil s tím, že stanovením předmětných zadávacích požadavků mělo dojít k zásadnímu omezení možnosti dodavatelů účastnit se zadávacího řízení. Žádná okolnost totiž nenasvědčuje tomu, že by žalobcem zvolené zadávací podmínky byly pro některého dodavatele omezující, nebo že by se některý dodavatel cítil být zadávacími podmínkami diskriminován.
13. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost Napadeného rozhodnutí ve vztahu k zakázce č. VZ 0003.
14. Obdobně jako u VZ 0001 je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i ve vztahu k VZ 0003; i v tomto případě žalovaný ani CRR ČR nijak nevypořádali s faktem, že zadávací podmínky byly předmětem dřívějších kontrol ze strany poskytovatele dotace.
15. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro opomenutí námitky týkající se nízké hodnoty části předmětu veřejné zakázky, kterou žalovaný považoval za nezákonně začleněnou do nerozděleného předmětu veřejné zakázky. Žalovaný tuto námitku fakticky nechal bez vypořádání, neboť konstatoval pouze to, že námitka nemůže obstát, jelikož se žalobce rozhodl zadat tuto část společně s celým předmětem veřejné zakázky. Žalovaný se však nijak nevěnoval části námitky poukazující na to, že podle dotačních podmínek bylo možné danou část veřejné zakázky zadat přímo bez výběrového řízení. Naznačuje-li pak žalovaný, že tuto část veřejné zakázky bylo možné samostatně zadat bez jakéhokoli výběrového řízení, ale její zadání v rámci celého předmětu veřejné zakázky je omezením hospodářské soutěže, pak je takový závěr nepřiměřeně formalistický. K tomu žalobce dodal, že pokud by měl brát závěry žalovaného ohledně možnosti dělení veřejné zakázky na části striktně, pak by dokonce musel dospět k závěru, že je namístě jednotlivé komponenty daných celků poptávat jako samostatnou část veřejné zakázky – typicky proto, že mohou existovat dodavatelé, kteří dodávají především servery či především služby internetové brány.
16. Žalobce namítl rovněž nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Zákon o zadávání veřejných zakázek totiž explicitně pojatou povinnost zadavatele rozdělit veřejné zakázky na části všude, kde je to prakticky možné, neobsahuje. Je absurdní tvrdit, že existuje-li nějaký dodavatel, který by byl schopen splnit jen část poptávaného plnění, nastupuje povinnost rozdělit veřejnou zakázku na části, pročež závěry žalovaného (resp. CRR ČR) byly formulovány toliko *ex post* a v konkrétním případě. Pokud by nicméně zadavatelé měli striktně dostát výkladu zadávacích pravidel žalovaného, museli by již před zahájením zadávacího řízení provést extenzivní průzkum trhu a ověřit, zda existují dodavatelé, kteří nabízejí pouze dílčí plnění obsažená v předmětu veřejné zakázky. Pokud by takového dodavatele zadavatel identifikoval, musel by nutně dané plnění vyčlenit do samostatné části předmětu veřejné zakázky, pro které by umožnil samostatné podávání nabídek. Dalším zjevně nesmyslným dopadem aplikace právního názoru žalovaného je praktická eliminace poddodavatelství ve veřejných zakázkách, kdy by v případě postupu podle právního názoru žalovaného museli zadavatelé veškerá plnění určená pro poddodavatele vyčlenit do samostatných částí veřejné zakázky, a důvod pro existenci poddodavatelství by tak prakticky zanikl. Restriktivní výklad pravidel zadávání veřejných zakázek, který zastává v dané věci žalovaný, nezastává v současné době žádný zadavatel a tato

interpretace nebyla přijata ani ÚOHS či správními soudy. Žalovaný zastává v tomto konkrétním případě silně extenzivní výklad zákonných pravidel, který není platný v obecné rovině. Žalobce současně odmítl závěr žalovaného, že mohl zajistit kompatibilitu jednotlivých segmentů poptávaného plnění „bližším vymezením technické specifikace jednotlivých zařízení“, kdy v případě, že by bylo technické vymezení natolik konkrétní, jak naznačuje žalovaný v Napadeném rozhodnutí, lze se domnívat, že by dotace žalobci byla krácena právě z důvodu nepřiměřené konkrétnosti poptávaného řešení.

17. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě. Žalobu navrhl zamítnout.
18. Žalovaný uvedl, že smyslem kontroly *ex ante* není kompletně a závazně přezkoumat soulad zadávacích podmínek s právními předpisy, ale preventivní alespoň dílčí kontrolou zejména typických chyb napomoci eliminaci co největšího množství případných pochybení, která mohou ze strany zadavatelů nastat. Jedná se tedy ze své podstaty o preventivní opatření, které má za úkol pomoci odhalit případné chyby, a nejedná se naopak o opatření, které by bylo způsobilé založit legitimní očekávání. Je tomu tak proto, že neobsahuje žádná konkrétní ujištění a nemá dostatečnou kvalitu, jelikož se nejedná o přezkum v plné jurisdikci, jaký provádí například ÚOHS, a jelikož po kontrole *ex ante* následují kontroly další, které by navíc pozbývaly smysl, pokud by v rámci jejich provádění nebylo možno dojít k odlišným závěrům nežli v rámci kontroly předběžné. Nelze tedy s úspěchem tvrdit, že odpovědností CRR ČR je provést předchozí kompletní závaznou kontrolu zadávacích podmínek a upozornit na každé jednotlivé pochybení, což jednoznačně podporuje výše uvedený názor žalovaného, že na výsledcích *ex ante* kontroly není úspěšně možné založit legitimní očekávání žalobce, stejně jako že případné rozdíly mezi závěry kontroly *ex ante* a kontrol následných nelze hodnotit jako změnu v rozhodovací praxi žalovaného.
19. Dále žalovaný uvedl, že nelze dospět k závěru, že pokud nebyly v zadávacím řízení podány námitky, či jiná obrana, jak ji zmiňuje žalobce, jedná se o dostačující podmínku pro vyvození toho, že nedošlo k porušení zákona, tj. že zadávací podmínky nebyly nastaveny diskriminačním způsobem. K tomu žalovaný doplnil, že zde existuje úzká souvislost mezi nastavením kvalifikačních požadavků, resp. jejich přísností a dodavateli, kteří se v zadávacím řízení rozhodnou podat nabídku, resp. jejich množstvím, a tuto okolnost nelze bez dalšího opomenout. Přitom není možné zpochybnit, že čím přísněji budou nastaveny kvalifikační požadavky, tím méně potenciálních dodavatelů je splní. K tomu žalovaný odkázal na expertní stanoviska, kterými podepřel odůvodnění Napadeného rozhodnutí, a na to, že právní posouzení kvalifikačních požadavků nastavených zadavatelem, které provedl, vystavěl na již existující rozhodovací praxi jak ÚOHS, tak soudů. Pro posouzení nesouladu zadávacích podmínek se zákonem pak není nezbytné prokazovat, že došlo k zasažení některého dodavatele a zabránilo mu tak v účasti na zadávacím řízení. Dostatečné je i jen pouze prokázat, že se jednalo o zadávací podmínky, které byly diskriminační, což je samo o sobě v rozporu se ZZVZ, a tedy byly způsobilé takovýto zásah způsobit.
20. K žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro rozpor se správním spisem ohledně kvalifikačních požadavků na hlavního dodavatele žalovaný uvedl, že v Napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že není možné přímo po osobě dodavatele požadovat jak tzv. multioborové oprávnění k podnikání, tak zároveň vedle něj oprávnění dílčí. Žalobce nejen totiž, že požaduje doložení tzv. multioborového oprávnění k podnikání na činnost – Provádění staveb, jejich změn a odstraňování, ale zároveň požaduje doložení tzv. dílčích oprávnění, a to vše za situace, kdy žádá také doložení čestných prohlášení o postavení příslušných odborně kvalifikovaných fyzických osob vůči účastníkovi zadávacího řízení. V daném případě nebylo zcela na uvážení dodavatele, zda prokáže splnění kvalifikace sám, v rámci sdružení dodavatelů či prostřednictvím poddodavatele, a to mj. s ohledem na čl. 10. 1. zadávací dokumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

21. K žalobcem namítanému opomenutí vypořádání jeho stěžejní námitky vztahující se k důvodům stanovení kvalifikačních požadavků žalovaný uvedl, že se naopak zcela dostatečně zaobíral argumentací žalobce ohledně zvýšených nároků na předmět veřejné zakázky a s nimi související potřebou přísných kvalifikačních požadavků. Žalovaný nicméně zdůraznil, že žalobcem vyzdvihovaná náročnost Veřejné zakázky se stává bezpředmětnou, pokud právě ty úkony, které žalobce shledává náročnými, nejsou jejím předmětem.
22. K žalobcem tvrzené nezákonnosti Napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se s názorem žalobce neztotožňuje, jelikož neodpovídá skutečnosti. Podle žalovaného je nezbytné akcentovat, že sice je možné hospodářskou soutěž omezit stanovením kvalifikačních požadavků, nicméně tyto musejí být důvodné a omezení hospodářské soutěže v důsledku toho přiměřené okolnostem a předmětu veřejné zakázky. Žalobce sice v této souvislosti opakovaně uvádí, že jím stanovené kvalifikační požadavky podmínku důvodnosti naplňovaly a že je schopen tento fakt dokázat, činí tak však pouze prostřednictvím odkazu na náročnost předmětu plnění ze smlouvy na veřejnou zakázku, se kterým se žalovaný dostatečně vypořádal již v Napadeném rozhodnutí. K požadavku na splnění technické kvalifikace dle ust. § 79 odst. 2 písm. c) ZZVZ, konkrétně k požadavku na přítomnost osoby ve funkci statika a osoby odpovědné za požární bezpečnost staveb, totiž už s odkazem na hodnocení provedené CRR ČR žalovaný uvedl, že statické a požárně bezpečnostní řešení není předmětem veřejné zakázky, a odkázal na konstatování CRR ČR, které označilo tyto požadavky žalobce jako zadavatele za neoprávněné, neboť nemají oporu v předmětu veřejné zakázky. Obdobně se žalovaný také vypořádal s požadavkem dílčích autorizací. Stejně tak se žalovaný vypořádal s požadavkem žalobce nejen na doložení tzv. „multioborového“ živnostenského oprávnění, ale zároveň na doložení dalších dílčích oprávnění, kdy uvedl, že kvalifikační kritéria veřejné zakázky, tak, jak je nastavil žalobce, omezují účast dodavatelů, kteří by byli objektivně schopni plnit předmět veřejné zakázky, ale zadávacího řízení se účastnit nemohli vzhledem k požadavku zadavatele na doložení „dílčích“ živnostenských oprávnění „Montáž, opravy a zkoušky vyhrazených elektrických zařízení“, „Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny“, „Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel“ a „Vodoinstalatérství, topenářství“, které příjemce požadoval přímo po dodavateli, ačkoliv by měla zcela postačovat multioborová živnost „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ s tím, že činnosti, které jsou předmětem samostatných živností, lze vykonávat prostřednictvím odborně způsobilých osob. Žalovaný dále uvedl, že nehledě na to, zda zákonné požadavky kladené na vymezení kvalifikačních kritérií jsou s ohledem na druh předmětné veřejné zakázky relativně volnější či nikoliv, z účelu a principů ZZVZ je zřejmé, že jistě nebylo úmyslem zákonodárce umožnit zadavatelům zpřísnění kvalifikačních kritérií tak, aby byla neopodstatněně a bezdůvodně omezena hospodářská soutěž. Ani z odkazovaných zpráv odborníka pak dle žalovaného nelze bez dalšího vyvodit, že by přísnější nastavení kvalifikačních požadavků tak, jak je žalobce provedl, bylo důvodné a že by jakkoli přispělo ke snížení rizika nekvalitního založení stavby. Případná neobdobnost zadavatele nemůže vést k omezení jeho objektivní odpovědnosti za správnost zadávacích podmínek, proto ostatně také ZZVZ poskytuje zadavatelům dostatečné nástroje k zajištění odbornosti pro jakékoli rozhodování v zadávacím řízení.
23. K žalobcem tvrzené nesprávnosti Napadeného rozhodnutí žalovaný poznamenal, že činnosti statika a odborníka na požární bezpečnost jsou spojené zejména s návrhem stavby a se zpracováním dokumentace pro provádění stavby, nikoliv se samotnou realizací stavby, která byla předmětem veřejné zakázky, a tedy součástí předmětu veřejné zakázky nejsou. Je tomu tak proto, že projektová dokumentace - statické řešení, zejména způsob zakládání, na který žalobce odkazuje, vychází z inženýrsko-geologického průzkumu, který byl proveden v průběhu zpracování projektové dokumentace. Stejně tak požárně bezpečnostní řešení, které muselo být projednáno s příslušným orgánem státní správy, mělo být zohledněno již ve zpracované

projektové dokumentaci pro provádění stavby. Jelikož jsou tyto činnosti spojené zejména se zpracováním dokumentace pro provádění stavby, musí být konstatováno, že nespádají pod předmět veřejné zakázky, protože ani jedno z těchto uvedených předmětem plnění ze smlouvy na veřejnou zakázku nebylo.

24. Dále se žalovaný vyjádřil k souboru žalobních námitek týkajících se rozhodnutí žalovaného o zakázce VZ 0003 (druhý žalobní bod).
25. K žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na argumentaci uplatněnou k veřejné zakázce VZ 0001.
26. K žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro opomenutí vypořádat stěžejní námitku žalobce týkající se nízké hodnoty dané části předmětu veřejné zakázky, žalovaný uvedl, že se v rámci Napadeného rozhodnutí s tímto argumentem řádně vypořádal, když uvedl, že tato námitka nemůže obstát, jelikož je v dané věci relevantní, že se zadavatel rozhodl předmětná plnění poptávat společně v rámci jediné veřejné zakázky. Naproti tomu není relevantní, že část předmětu dotčené veřejné zakázky, jejíž neoddělení od zbytku předmětu veřejné zakázky a následné zadání jako části veřejné zakázky bylo žalobci poskytovatelem dotace vytknuto, by mohla být zadána mimo režim zadávacího řízení dle ZZVZ. Takový výklad žalobce není v souladu se zákonem, nepodepírá jej judikatura správních soudů ani rozhodovací praxe ÚOHS.
27. K žalobcem tvrzené nezákonnosti Napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ZZVZ sice v konkrétním ustanovení výslovně nestanovuje povinnost rozdělit veřejnou zakázku na části, zadavatel veřejné zakázky má nicméně povinnost v rámci zadávacího řízení dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti a ve vztahu k dodavatelům dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace. S přihlédnutím k povinnostem zadavatele dodržovat základní zásady zadávacího řízení, povinnosti nastavit zadávací podmínky tak, aby nepůsobily diskriminačně a neomezovaly hospodářskou soutěž, žalovaný uvedl, že zadavatel má zákonnou povinnost (ačkoliv je zákonem zadavateli ukládána spíše implicitně nežli výslovně) při stanovování rozsahu předmětu veřejné zakázky a rozhodování, zda tento předmět nerozdělit na části, které budou zadávány zvlášť v souladu s § 35 ZZVZ, posoudit, zda nebude přijatý postup skrytě diskriminační vůči některým dodavatelům, tedy zda nebude pro široký rozsah poptávaného plnění jejich možnost účasti v zadávacím řízení bezdůvodně oslabena, přičemž by bylo možné se tohoto omezení možnosti účasti na zadávacím řízení vyvarovat rozdělením předmětu veřejné zakázky na části a zadáním těchto částí odděleně. Existenci povinnosti provést takové posouzení výslovně zakotvuje rovněž samotný ZZVZ, alespoň u nadlimitních veřejných zakázek, když v § 217 odst. 2 písm. m) zakládá povinnost zadavatele v rámci písemné zprávy odůvodnit nerozdělení veřejné zakázky na části, není-li toto odůvodnění obsaženo již v zadávací dokumentaci. Žalovaný pak v žádném bodě Napadeného rozhodnutí netvrdil, že zadavatelé veřejných zakázek mají povinnost zvlášť zadávat každé dílčí plnění, včetně těch, které tvoří se zbytkem předmětu veřejné zakázky funkční celek. Naopak, žalovaný se obsírně a za podpory judikatury správních soudů a rozhodovací praxe ÚOHS zaobíral otázkou, kde leží hranice povinnosti zadavatelů rozdělit předmět veřejné zakázky ve vztahu k provázanosti jednotlivých plnění v rámci předmětu jedné veřejné zakázky. Dle názoru žalovaného v předmětné věci nešlo o jediný funkčně propojený celek, nýbrž o několik vzájemně nepropojených okruhů plnění, proto je právě postup žalobce excesem z jeho zákonných povinností. Je tomu tak proto, že žalobce v rámci jediného zadávacího řízení poptával jak běžné kancelářské vybavení učeben, tak audiovizuální techniku učeben a zároveň serverové vybavení školy, které slouží k zajištění parametrů a standardů konektivity školy do vnějšího internetu a v rámci interní sítě. Společný dotační titul přitom nemůže být ukazatelem vzájemné provázanosti jednotlivých plnění, jak tvrdí žalobce. K tomu žalovaný dodal, že v rámci jediného projektu lze financovat zcela odlišná plnění a je zcela běžnou praxí, že v rámci jediného projektu je zadáváno velké množství veřejných zakázek na odlišné části projektu. K argumentu žalobce, že by bližší

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

vymezení technické specifikace nutně znamenalo tak vysokou míru konkrétnosti, že by došlo k porušení zákona a dotačních pravidel, žalovaný uvedl, že zajištění kompatibility vzájemných zařízení prostřednictvím technické specifikace není, za dodržení dalších zákonných podmínek, protizákonné. Je přitom logické, že technická specifikace slouží zadavateli k zpřesnění požadavků na jednotlivá plnění tak, aby řešení co nejlépe vyhovovalo potřebám zadavatele za současného zajištění co nejširší hospodářské soutěže. Nelegální by takovéto jednání bylo toliko v případě, že by zadavatel překročil míru přiměřenosti rozsahu technických požadavků, kterou lze chápat jako vztah proporcionality mezi účelem zadávacího řízení a zachováním co nejširší hospodářské soutěže, tedy pokud by takovéto požadavky byly z hlediska hospodářské soutěže neúčelně omezující.

III.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O podané žalobě přitom soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože s tímto postupem účastníci řízení souhlasili. Soud rovněž neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, z něhož soud vychází.
29. Předmětem řízení je posouzení, zda nebyla ze strany žalovaného resp. CRR ČR porušena zásada legitimního očekávání v souvislosti s krácením dotace žalobci u veřejných zakázek VZ 0001 a VZ 0003, zda ze strany žalobce došlo ke stanovení diskriminační úpravy zadávacích podmínek u veřejné zakázky VZ 0001, a to předně v oblasti vyžadované odborné způsobilosti dodavatelů, zda byla z jeho strany dodržena zásada nediskriminace a rovného přístupu k veřejné zakázce, a dále zda byly u veřejné zakázky VZ 0003 naplněny podmínky pro její rozdělení, příp. zda u této veřejné zakázky došlo ze strany žalobce ke stanovení jejího příliš širokého předmětu.
30. Podle § 6 odst. 1 ZZVZ *žadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*
31. Podle § 6 odst. 2 ZZVZ *ve vztahu k dodavatelům musí žadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazů diskriminace.*
32. Podle § 6 odst. 4 ZZVZ *je žadavatel při postupu podle tohoto zákona, a to při vytváření zadávacích podmínek, hodnocení nabídek a výběru dodavatele, povinen za předpokladu, že to bude vzhledem k povaze a smyslu zakázky možné, dodržovat zásady sociálně odpovědného zadávání, environmentálně odpovědného zadávání a inovací ve smyslu tohoto zákona. Svůj postup je žadavatel povinen řádně odůvodnit.*
33. Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ *může žadavatel požadovat, aby dodavatel předložil doklad, že je oprávněn podnikat v rozsahu odpovídajícímu předmětu veřejné zakázky, pokud jiné právní předpisy takové oprávnění vyžadují.*
34. Podle § 77 odst. 2 písm. c) ZZVZ *může žadavatel požadovat, aby dodavatel předložil doklad, že je odborně způsobilý nebo disponuje osobou, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje, je-li pro plnění veřejné zakázky odborná způsobilost jinými právními předpisy vyžadována.*
35. Podle § 79 odst. 2 písm. c) ZZVZ *může žadavatel k prokázání kritérií technické kvalifikace požadovat seznam techniků nebo technických útvarů, které se budou podílet na plnění veřejné zakázky, a to zejména těch, které zajišťují kontrolu kvality nebo budou provádět stavební práce, bez ohledu na to, zda jde o zaměstnance dodavatele nebo osoby v jiném vztahu k dodavateli.*
36. Podle § 31 odst. 1 ZZVZ *žadavací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodně překážky hospodářské soutěže.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

37. Podle § 101 odst. 1 ZZVZ *pokud zadavatel v zadávací dokumentaci rozdělí veřejnou zakázku na části, postupuje zadavatel při výběru dodavatele v každé části odděleně, pokud není dále stanoveno jinak.*
38. Podle § 101 odst. 2 ZZVZ *zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast podle § 58 odst. 5 stanoví, zda dodavatel může podat nabídku na jednu, několik nebo na všechny části veřejné zakázky.*
39. Podle § 101 odst. 3 ZZVZ *pokud je přípustěno podání nabídek na více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast omezit počet částí, které lze zadat jednomu účastníkovi zadávacího řízení. V takovém případě zadavatel vymezí pravidla pro výběr částí, které budou zadány účastníkovi zadávacího řízení, kterému by podle pravidel pro hodnocení jinak mělo být zadáno více částí.*
40. Podle § 101 odst. 4 ZZVZ *lze-li jednomu účastníkovi zadávacího řízení zadat více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast stanovit pravidla pro určení částí, které si vyhraňuje k případnému zadání jednomu účastníkovi zadávacího řízení.*
41. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) *na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.*
42. Podle § 14 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech *dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen "poskytovatel").*
43. Podle § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech *v rozhodnutí o poskytnutí dotace může poskytovatel stanovit, že nesplnění některých podmínek podle odstavce 4 písm. g) nebo porušení povinností stanovené právním předpisem bude postíženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Při stanovení nižšího odvodu uvede poskytovatel procentní rozmezí nebo pevný procentní podíl vztahující se buď k celkové částce dotace, nebo k částce, ve které byla porušena rozpočtová kázeň, nebo stanoví pevnou částku odvodu; přitom přiblíďne k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.*
44. Podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přiblíďne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinností podle § 14 odst. 4 písm. j).*
45. Podle § 14e odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech *poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.*
46. Podle § 14e odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech *v rozhodnutí o námitkách se rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo plně oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.*
47. Podle § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech *bylo-li opatření poskytovatele v rozhodnutí o námitkách posouzeno jako plně oprávněné, poskytovatel dotaci nebo její část příjemci nevyplatí. Bylo-li posouzeno jako částečně oprávněné, poskytovatel vyplatí příjemci část dotace, kterou mu neoprávněně nevyplatil. Bylo-li posouzeno jako neoprávněné, poskytovatel příjemci vyplatí nevyplacenou dotaci nebo její část. Poskytovatel vyplatí příjemci dotaci nebo její část, kterou mu neoprávněně nevyplatil, do pěti pracovních dnů ode dne právní moci rozhodnutí o námitkách.*

48. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
49. Soud se nejprve zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností Napadeného rozhodnutí.
50. K tomu městský soud nejdříve obecně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Uvedený přístup pak vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (k tomu např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97).
51. Žádná z výše uvedených skutečností v posuzované věci nenastala.
52. Námitka nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí ve vztahu k argumentaci zabývající se povahou kontrol zadávacích podmínek *ex ante*, a to ve vztahu k realizovaným zakázkám VZ 0001 i VZ 0003 není důvodná. Žalobce v námitkách proti opatření namítl, že v rámci kontroly před vyhlášením veřejné zakázky nebyl upozorněn na názor CRR ČR, z něhož vyplývá, že požadavek na doložení jiného oprávnění k podnikání při realizaci stavebních prací vyjma oprávnění pro „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ je v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek; pokud by CRR ČR výše uvedený názor uplatňoval kontinuálně a již v minulosti, případně v rámci jiných zadávacích řízení s obdobným předmětem plnění, musela být protiprávnost požadavku na doložení i jiných živnostenských oprávnění než je živnostenské oprávnění Provádění staveb, jejich změn a odstraňování, kterou deklarovalo CRR ČR, známa již v rámci kontroly či komunikace mezi CRR ČR a žalobcem v době před vyhlášením výběrového řízení. Tuto námitku žalovaný věrně reprodukoval v napadeném rozhodnutí, k ní také vztáhl svou argumentaci. V tomto ohledu soud odkazuje na str. 10 a 11 Napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl že *„je povinností příjemce jakožto zadavatele dodržovat zákonná ustanovení v rámci zadávacího řízení a není odpovědností Centra na všechna tato pravidla zvlášť upozorňovat. Je pravdou, že jedním z cílů několika stupňovité kontroly Centra je předem eliminovat co možná nejvíce případných pochybení žadatele, nicméně skutečnost, že příjemce v rámci kontroly před vyhlášením zadávacího řízení nebyl upozorněn na některé pochybení, jej v žádném případě nezabavuje odpovědnosti za toto pochybení“*. Současně žalovaný odkázal na upozornění CRR ČR vyjádřené ve Stanovisku k zakázce, podle kterého způsobilost výdajů projektu IROP je standardně ověřována v rámci jiných kontrol, zejména v rámci kontroly předložených žádostí o platbu. Rovněž takové stanovisko nenahrazuje případné stanovisko orgánu dohledu a nezabavuje zadavatele zodpovědnosti za dodržování stanovených pravidel, zejména zákona o veřejných zakázkách, zákona o zadávání veřejných zakázek a pravidel stanovených poskytovatelem dotace. Takové vypořádání uplatněné námitky je naprosto dostatečné a odpovídající rozsahu tvrzení vznesené námitky. Další argumentace žalobce se již svým obsahem samotné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu netýká. Žalobce na tomto místě s názorem žalovaného naopak polemizuje, tedy zjevně je mu z Napadeného rozhodnutí zřejmé, jaké skutečnosti vzal žalovaný za rozhodné a jak je právně posoudil. Fakt, že žalobce s názorem žalovaného nesouhlasí, neznamená, že rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Námitka

nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí tedy v tomto ohledu neobstojí. K žalobcem uvedenému výkladu zásady legitimního očekávání soud dodává, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. *Ex ante* kontrola zadávacích podmínek poskytovatelem dotace legitimní očekávání o zákonnosti a správnosti postupu žalobce založit nemohla. Obdobnou problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38. Dovedil v něm, že „[z] judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, *Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi*, C-414/08, Sb. rozh., s. I-2559, body 102 a 107). Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další, spojené věci C-383/06 až C-385/06*, Sb. rozh. s. I-1561, bod 56). Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre*, C-465/10).“ Je to tedy zásadně příjemce dotace, kdo je povinen dbát na dodržování povinností stanovených právními předpisy, sám také nese důsledky jejich porušení. V souvislosti s dotací zadavatel odpovídá i za dodržení zákona o zadávání veřejných zakázek, a to bez ohledu na to, zda poskytovatel dotace provádí *ex ante* kontrolu zadávacích podmínek. Předběžná kontrola má povahu nezávazných konzultací, které mají umožnit příjemci dotace vyvarovat se zásadních chyb. Závěry *ex ante* kontroly však není příjemce dotace vázán. Naopak musí mít vždy na zřeteli, že odpovědnost za splnění povinností uložených zákonem jako příjemce dotace nese výlučně on sám. Předchozí kontrola nemohla založit žalobci legitimní očekávání, že mu bude žádost o platbu schválena, respektive, že nebude krácena. Samotná skutečnost, že poskytovatel dotace žalobce v daném případě neupozornil na pochybení v souvislosti se stanovením kvalifikačních požadavků již v rámci předcházející kontroly zadávacích podmínek, tedy nemohla v žalobci vyvolat přesvědčení bez jakýchkoliv pochyb, že zadávací podmínky jsou v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Žalobci se nedostalo ani žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotací, která by jej mohla utvrdit v přesvědčení o souladu zadávacích podmínek se zákonem. *Ex ante* kontrola zadávacích podmínek ze strany poskytovatele dotace nijak neomezila odpovědnost žalobce za dodržení zákonných podmínek pro poskytnutí dotace a žalobce nemohl legitimně očekávat, že k nevyplacení dotace nedojde. Žalovaný námitky žalobce věcně posoudil (dospěl ke shodným závěrům), i co do podstaty věci tedy byly žalobcovy námitky legitimního očekávání žalovaným vypořádány.

53. Soud na tomto místě shrnuje, že za dodržení podmínek, které se vážou k udělení dotaci, odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel dotace neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na nějž je dotace poskytována, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Jestliže příjemce dotace poruší podmínky poskytnutí dotace při zadávání veřejné zakázky na realizaci projektu, na nějž je dotace poskytována, nemůže se dovolávat zásahu do legitimního očekávání toliko s odkazem na skutečnost, že poskytovatel dotace v době, kdy o jejím poskytnutí rozhodoval, byl obeznámen s tím, jakým způsobem byla předmětná veřejná zakázka zadána, případně – jak je tomu v projednávané věci – že byla žalobci poskytnuta na počátku zadávacího procesu předběžná konzultace ze strany CCR ČR a následně měla probíhat i konzultace dílčí. Žalobci plynula povinnost postupovat při zadávání předmětné zakázky podle

ZZVZ přímo na základě § 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

54. Soud též neshledal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, pokud v něm žalovaný konstatoval, že žalobce svým postupem omezil množinu potenciaálních uchazečů v zadávacím řízení tím, že nastavil zadávací podmínky tak, že část dodavatelů, kteří by objektivně byli způsobilí plnit předmět zadávacích řízení, nemohla nabídku podat. Soud předně odkazuje na odůvodnění Napadeného rozhodnutí na str. 7 až 11, v němž žalovaný podrobně odůvodnil, proč považoval požadovaná kvalifikační kritéria za nepřiměřená předmětu veřejné zakázky a v rozporu se zásadou zákazu diskriminace podle § 6 odst. 2 ZZVZ. Uvedené konstatování žalovaného, které bylo primárně reakcí na námitku žalobce, že „*přesto existuje řada subjektů s dostatečnou kvalifikací*“, bylo v kontextu zjištění diskriminačně nastavených podmínek zadávacího řízení naprosto příléhavé. Žalovaný uvedeným konstatováním výstižně popsal dopady diskriminačně nastavených podmínek zadávacího řízení. Jde přitom o dopady objektivní, implicitně v souvislosti s diskriminací nastávající, rozhodně nejde o subjektivní názor žalovaného či o skutečnost, která by musela být dokazována. Z tohoto pohledu je zcela nerozhodné, zda byly dodavateli uplatněny námitky proti postupu zadavatele či nikoliv.
55. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost závěru žalovaného, že doklady osvědčující odbornou způsobilost osob byly požadovány přímo a pouze po osobě dodavatele, resp. že tento závěr nemá oporu v zadávací dokumentaci. Žalovaný předně konstatoval, že žalobce jako zadavatel požadoval přímo po dodavateli doložení dílčích živnostenských oprávnění: *Montáž, opravy a zkoušky vyhrazených elektrických zařízení, Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny, Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel, Vodoinstalátérství, topenářství*, ačkoli by vzhledem k předmětu veřejné zakázky měla zcela postačovat multioborová živnost *Provádění staveb, jejich změn a odstraňování*, jelikož činnosti, které jsou předmětem samostatných živností, lze vykonávat prostřednictvím odborně způsobilých osob. Jakkoliv žalobce v čl. 10 zadávací dokumentace, jak soud ověřil, umožnil plnění dodávky poddodavateli, ve výzvě k podání tuto možnost definováním parametrů profesní způsobilosti dle § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ umožnil takto postupovat pouze dodavatelům, kteří doloží celkem sedm živnostenských oprávnění, a to na 1) *Provádění staveb, jejich změn a odstraňování*, 2) *Projektovou činnost ve výstavbě*, 3) *Výkon zeměměřičských činností*, 4) *Montáž, opravy a zkoušky vyhrazených elektrických zařízení*, 5) *Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny*, 6) *Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel*, a 7) *Vodoinstalátérství, topenářství, nebo jejich ekvivalent*. Požadavek na prokázání kvalifikace se tedy v důsledku vztahoval výslovně na osobu dodavatele ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ. Uvedený závěr žalovaného je tedy v souladu se zadávací dokumentací a Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
56. Soud neshledal důvodnou ani namítanou nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí spočívající v nevyořádní námitky, jimiž žalobce odůvodnil svůj postup při tvorbě zadávacích podmínek. Na uvedené námitky reagoval žalovaný v Napadeném rozhodnutí na str. 7 - 10. Předně žalovaný zrekapituloval závěry expertního vyjádření a ztotožnil se s názorem experta, že kvalifikační požadavky na osvědčení o dílčích autorizacích byly vzhledem k předmětu veřejné zakázky nepřiměřené, a to i s ohledem na technická specifika stavby, jelikož technické řešení stavby je součástí projektové dokumentace. Uvedené činnosti jsou spojené zejména se zpracováním dokumentace pro provádění stavby – zadávací dokumentaci, nebo s autorským dozorem projektanta, což nebylo předmětem veřejné zakázky. Lze se ztotožnit s tvrzením žalobce, že expertní vyjádření není v Napadeném rozhodnutí blíže specifikováno, závěry expertního vyjádření, které byly ve věci rozhodné, jsou však z napadeného rozhodnutí seznatelné a žalobce měl možnost se proti nim věcně vymezit (součástí spisu, který žalovaný předložil soudu, expertní posudek ze dne 31. 12. 2018 zpracovaný Ing. Zdeňkem C., Ph.D., je). Nedostatečná identifikace expertního posudku nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

nezpůsobuje, žalobce ostatně mohl v případě potřeby do správního spisu nahlédnout., popř. vyjádření u žalovaného vyžádat.

57. Soud neshledal důvodnou ani nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí v posouzení námítky týkající se zakázky VZ 0003. Žalovaný reagoval na námitku žalobce, v níž žalobce vyslovil názor, že pokud zadavatel mohl pořízení serverů a následně správě dodaného SW a HW na dobu 5 let realizovat zcela mimo režim zákona, nemohlo dojít k omezení okruhu potenciálních dodavatelů tak, že tato námitka obstát nemůže, neboť žalobce se rozhodl jednotlivá vzájemně nesouvisející plnění předmětu veřejné zakázky poptávat společně. Podotknul rovněž, že žalobcem uváděná hodnota zakázky neodpovídá ceně, na kterou byla část plnění oceněna v nabídce vybraného dodavatele a kde je uvedena částka 1 285 170 Kč bez DPH. Poukázal rovněž na fakt, že žalobce původně tuto část zakázky plánoval realizovat formou samostatného zadávacího řízení veřejné zakázky malého rozsahu s předpokládanou hodnotou 1 267 000 Kč. Z takového vypořádání námítky je zcela zřejmé, že za podstatné žalovaný považoval právě spojení dvou vzájemně nesouvisejících plnění předmětu jedné veřejné zakázky. Závěr žalovaného k námitce tedy plně odpovídá kontextu problému, tj. neumožnění podávání nabídek do jednotlivých nesouvisejících částí - serverového vybavení učebny a vybavení odborných učeben, přičemž cena jednotlivých částí zakázky je v tomto ohledu nerozhodná. Vypořádání námítky je plně přezkoumatelné. Relevantní pro věc není žalobcova reakce na závěr žalovaného o ceně v nabídce vybraného dodavatele, neboť již jen s ohledem na výše uvedené vytýkané spojení vzájemně nesouvisejících zakázek není cena jejich jednotlivých částí rozhodná. Pro svou obecnost však nemůže obstát žalobcovo tvrzení ani samo o sobě. Není totiž zřejmé, na základě jakých okolností a z jakého důvodu žalobce dovodil, že „*žalovaný patrně odkazuje na cenu veškerého hardwaru a softwaru a souvisejících služeb v celém předmětu veřejné zakázky, takto široké pojetí však není namístě*“ a „*je potřeba oddělit propojené celky – v tomto případě vybavení jednotlivých učeben a s nimi související hardwarové vybavení a vedle nich stojící servery a jejich vybavení, přičemž celek serverů skutečně je v nabídce vybraného dodavatele naceněn na cca 300 ti. Kč bez DPH*“.
58. Dále se soud zabýval žalobcem rozporovaným názorem žalovaného v Napadeném rozhodnutí, týkajícím se žalovaným tvrzené diskriminační úpravy zadávacích podmínek veřejné zakázky VZ 0001.
59. Žalobce v žalobě věcně nevyvrací závěry žalovaného o nepřiměřenosti požadavků na prokázání splnění profesní způsobilosti a technické kvalifikace, tvrdí pouze skutečnosti, které dle jeho přesvědčení svědčí o tom, že postupoval v souladu se zákonem. Taková žalobní tvrzení však závěry žalovaného v Napadeném rozhodnutí nezpochybňují.
60. Podle § 6 ZZVZ je zadavatel při postupu podle tohoto zákona povinen dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti. Ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace. Tyto zásady jsou dále ve vztahu k zadávacím podmínkám rozvedeny v § 36 odst. 1 ZZVZ, podle kterého zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
61. Otázkou možné diskriminace potenciálních uchazečů v zadávacím řízení stanovením kvalifikačních předpokladů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152. Dovodil v něm, že „*Zákaž diskriminace uvedený v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Za skrytou formu nepřijatelné diskriminace je třeba považovat i takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými*“. Přestože výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k předchozí právní úpravě, soud nemá důvod se od jeho závěrů jakkoliv odchylovat, i

s ohledem na skutečnost, že oba právní předpisy upravující proces zadávání veřejných zakázek vycházejí z totožných zásad.

62. Soud po přezkoumání Napadeného rozhodnutí přisvědčil žalovanému, že se žalobce stanovením požadavku na prokázání splnění profesní způsobilosti a technické kvalifikace v předmětné zakázce dopustil porušení zásady diskriminace a přiměřenosti podle § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ a bezdůvodně omezil hospodárkou soutěž.
63. K požadavkům na doložení živnostenských oprávnění podle § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ soud odkazuje na výzvu k podání nabídek, v níž žalobce požadoval k prokázání splnění profesních kvalifikačních předpokladů předložení těchto oprávnění k podnikání: 1) *Provádění staveb, jejich změn a odstraňování*, 2) *Projektová činnost ve výstavbě*, 3) *Výkon zeměměřičských činností*, 4) *Montáž, opravy a zkoušky vybrazených elektrických zařízení*, 5) *Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny*, 6) *Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel*, a 7) *Vodoinstalatérství, topenářství, nebo jejich ekvivalent*.
64. Kvalifikační kritéria nastavená žalobcem, spočívající v požadavku předložení dílčích živnostenských oprávnění *Montáž, opravy a zkoušky vybrazených elektrických zařízení, Montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny, Montáž, opravy a rekonstrukce chladících zařízení a tepelných čerpadel, a Vodoinstalatérství, topenářství*, omezují účast dodavatelů, kteří by byli objektivně schopni plnit předmět veřejné zakázky, neboť by postačovalo doložení oprávnění k živnosti *Provádění staveb, jejich změn a odstraňování* s tím, že činnosti, které jsou předmětem samostatných živností, lze vykonávat prostřednictvím odborně způsobilých osob.
65. Žalovaný se na str. 8 a 10 Napadeného rozhodnutí s problematikou dílčích živnostenských opatření přesvědčivě vypořádal. Zejména konstatoval, že tzv. multioborová živnost *Provádění staveb, jejich změn a odstraňování* v sobě zahrnuje další dílčí živnostenská oprávnění, která mohou být prováděna prostřednictvím příslušných odborníků. Není proto nezbytné požadovat jejich doložení v zadávací dokumentaci. Přílehavě žalovaný argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014 č. j. 10 As 111/2014-47, podle kterého mohou být „*v rámci vázané živnosti „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“ vykonávány samostatně, avšak prostřednictvím odborně způsobilých osob, i takové činnosti, které jsou jinak předmětem samostatných živností řemeslných, případně živnosti volné, přímo souvisejících se zřizováním, změnami a údržbou staveb včetně montáže a opravy elektrických zařízení a elektroinstalace“*“, rovněž přílehavě poukázal na rozhodnutí ÚOHS ze dne 6. 6. 2016, č. j. ÚOHS-S0424/2016/VZ-23727/2016/532/Mon.
66. V kontextu skutkových okolností věci neobstojí odůvodnění postupu žalobce poukazující na složitost předmětu plnění a na možnost omezit hospodářskou soutěž tak, aby v soutěži o veřejnou zakázku mohli být vybráni dodavatelé schopní zakázku realizovat. Žalobce totiž ve své argumentaci zcela pomíjí fakt, že prokázání odbornosti pro dílčí činnosti při realizaci stavby je možno doložit i prostřednictvím třetích osob (např. poddodavatelů), kteří tímto způsobem mohli kvalifikační požadavky splnit naprosto stejně, jako dodavatelé, kteří takové požadavky splňují osobně. V řešeném případě se požadavek na prokázání odbornosti vztahoval výslovně na osobu dodavatele ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZZVZ, znemožněna tak byla účast stejně kvalifikovaných či ještě kvalifikovanějších dodavatelů schopných zajistit plnění zakázky prostřednictvím poddodavatelů. V daném případě tedy nenastaly okolnosti, pro které bylo možné požadovat splnění veškerých odborných předpokladů přímo po dodavateli. Takový postup potencionální dodavatele neúměrně zatěžuje, je způsobilý odradit jej od účasti v zadávacím řízení. S ohledem na nepřiměřenost je proto rozporný s § 36 odst. 1 ZZVZ.
67. K požadavku doložení autorizací žalobce na str. 5 výzvy k podání nabídek požadoval doložit sedm druhů autorizací pro obor: 1) *Pozemní stavby*, 2) *Technika prostředí staveb - specializace vytápění a vzduchotechnika*, 3) *Technika prostředí staveb – specializace elektrotechnické zařízení*, 4) *Statika a dynamika staveb*, 5) *Technologická zařízení staveb*, 6) *Geotechnika* a 7) *Požární bezpečnost staveb*; minimálně vždy pro jednu osobu. Podle žalovaného, který vycházel z vypracovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

expertního posouzení, přitom pro plnění předmětu veřejné zakázky mělo být postačující osvědčení o autorizaci pro obor *Pozemní stavby*.

68. Podle § 77 odst. 2 písm. c) ZZVZ může zadavatel požadovat, aby dodavatel předložil doklad, že je odborně způsobilý nebo disponuje osobou, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje, je-li pro plnění veřejné zakázky odborná způsobilost jinými právními předpisy vyžadována. I ve vztahu ke splnění požadavku odborné způsobilosti dodavatele však musí stanovené kvalifikační parametry odpovídat předmětu zakázky. K tomu žalovaný konstatoval, že kvalifikační požadavky na osvědčení o dílčích autorizacích byly vzhledem k předmětu veřejné zakázky nepřiměřené, jelikož technické řešení stavby je součástí projektové dokumentace. Uvedené činnosti jsou spojené zejména se zpracováním dokumentace pro provádění stavby – zadávací dokumentaci, nebo s autorským dozorem projektanta, což nebylo předmětem veřejné zakázky. Žalobce v žalobě netvrdí relevantní skutečnosti, které by takový závěr vyvracely, přitom soud takový závěr považuje za odpovídající skutkovým okolnostem věci. Shodně s žalovaným proto soud konstatuje, že požadavek na doložení jednotlivých druhů autorizací byl jako celek nepřiměřený rozsahu veřejné zakázky, a jako takový je rozporný s § 36 odst. 1 ZZVZ. To samé platí i o požadavku na přítomnost statika a osoby odpovědné za požární bezpečnost jako parametru technické kvalifikace dodavatele. Jak žalovaný případně konstatoval v Napadeném rozhodnutí, činnost statika a odborníka na požární bezpečnost nejsou předmětem veřejné zakázky, nýbrž podkladem pro její realizaci. Statické řešení a požární bezpečností řešení tedy muselo být předmětem projektové dokumentace, která však sama o sobě není předmětem veřejné zakázky; z pohledu realizace stavby samotné byl oprávněn veškeré odborné činnosti uvedených oborů realizovat autorizovaný inženýr v oboru „Pozemní stavby“. V této souvislosti soud sice rozumí argumentaci žalobce odkazující na jeho postup řádného hospodáře v zadávacím řízení a v té souvislosti na obstarání odborného stanoviska o složitosti stavby, jeho závěry však žalobce v žalobě blíže nespecifikuje a nijak jím nezpochybnuje závěry žalovaného v Napadeném rozhodnutí, zejména závěry vycházející z expertního posouzení, z něhož žalovaný v Napadeném rozhodnutí vycházel.
69. Neobstojí ani odkaz žalobce na § 53 odst. 4 ZZVZ. Podle tohoto ustanovení sice může zadavatel požadovat ve zjednodušeném podlimitním řízení i jiná kvalifikační kritéria, než která konkrétně uvádí zákon v případě nadlimitního režimu, avšak i v takovém případě musí být respektována zásada přiměřenosti podle § 6 odst. 1 ZZVZ a zásada zákazu diskriminace podle § 6 odst. 2 ZZVZ, případně zásada zákazu bezdůvodných konkurenčních výhod či překážek hospodářské soutěži při stanovení zadávacích podmínek podle § 36 odst. 1 ZZVZ. Ze znění tohoto ustanovení nelze nijak dovozovat, že při zadávání podlimitních zakázek není potřeba zásady ovládající veřejné zakázky dodržovat, či je při jejich aplikaci jakkoliv relativizovat.
70. Soud se dále zabýval žalobními námitkami týkajícími se široce vymezeného předmětu veřejné zakázky VZ 0003 a v této souvislosti žalobci vytýkaným porušením zásady zákazu diskriminace zakotvené v § 6 ZZVZ.
71. Podle § 35 ZZVZ *může zadavatel rozdělit veřejnou zakázku na více částí, pokud tím neobejde povinnosti stanovené tímto zákonem. Pokud zadavatel zadává více částí veřejné zakázky v jednom zadávacím řízení, vymezí rozsah těchto částí a stanoví pravidla pro účast dodavatele v jednotlivých částech a pro zadání těchto částí. Podle § 101 odst. 2 a 3 ZZVZ v případě rozdělení veřejné zakázky na části uvede zadavatel tuto skutečnost v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení a vymezí předmět jednotlivých částí veřejné zakázky a další požadavky související s jejím rozdělením na části. Zadavatel též uvede, zdaje dodavatel oprávněn podat nabídku na všechny či některé části veřejné zakázky nebo jen na jednu část veřejné zakázky. Pokud je přípustné podání nabídek na více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast omezit počet částí, které lze zadat jednomu účastníkovi zadávacího řízení. V takovém případě zadavatel vymezí pravidla pro výběr částí, které budou zadány účastníkovi zadávacího řízení, kterému by podle pravidel pro hodnocení jinak mělo být zadáno více částí. Pokud je poté přípustné podání nabídek na více částí, může zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení nebo ve výzvě k podání žádosti o účast*

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

omezit počet částí, které lze zadat jednomu účastníku zadávacího řízení. V takovém případě zadavatel vymezí pravidla pro výběr částí, které budou zadány účastníku zadávacího řízení, kterému by podle pravidel pro hodnocení jinak mělo být zadáno více částí.

72. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že ZZVZ výslovně nestanoví, že by v určitých případech měl zadavatel povinnost veřejnou zakázku rozdělovat. Zadavatel je však při zadávání veřejné zakázky povinen ve vztahu k dodavatelům vždy dodržovat zásadu rovného zacházení a zákaz diskriminace podle § 6 odst. 2 ZZVZ. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že postupem, který by porušení zásady zákazu diskriminace z důvodu omezení konkurence dodavatelů vyloučil, byl v projednávané věci právě institut rozdělení veřejné zakázky na části podle § 101 ZZVZ, respektive zadání samostatných veřejných zakázek.
73. Nejedná se přitom o situaci, kdy by byl zadavatel nucen činit něco, co zákon neukládá, jak v důsledku namítá žalobce. Zadavatel je totiž předně povinen respektovat základní zásady zadávání veřejných zakázek (zde zejména zákaz diskriminace při zadávání veřejných zakázek) a dostát z toho vyplývající povinnosti zvolit takový zákonem předpokládaný postup, který diskriminaci zamezí. Takovým instrumentem bylo v daném případě rozdělení veřejné zakázky, popř. zadání samostatných veřejných zakázek.
74. V daném případě se předmět veřejné zakázky skládal z několika druhů na první pohled věcně samostatných zakázek (Centrum polytechnické výchovy a vzdělávání pro volbu budoucího povolání - stavební část a Centrum polytechnické výchovy a vzdělávání pro volbu budoucího povolání - AV technika a pomůcky, vybavení odborných učeben a dalších prostor školy nábytkem a zajištění konektivity). Žalobce v rámci zadání zakázky sloučil část týkající se „vybavení odborných učeben, rekonstrukce a modernizace včetně dodání nábytku“ a část spočívající v „dodávce serverů a následné správě dodaného SW a HW na dobu 5 let“. Námitce žalobce, že tyto jednotlivé zakázky, resp. celé prostřednictvím jich realizované plnění (celý předmět veřejné zakázky) spolu tvoří jeden celek, neboť všechny spolu úzce souvisí, a nebylo tak možné je poptávat odděleně, soud nepřisvědčil. Z obsahu podkladů ve správním spisu a též ze samotného vymezení veřejné zakázky naopak vyplývá, že rozdělení veřejné zakázky nic nebránilo a její zadání odděleně by bylo též vhodnější pro uskutečnění cíle samotné veřejné zakázky. Soud naopak přisvědčil názoru žalovaného, že uvedené dodávky spolu nesouvisí (k tomu soud pro stručnost odkazuje na přílehlavý popis povahy zakázek v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na str. 14), a žalobce tím, že trval na zadání veřejné zakázky v jejím celkovém rozsahu, významně zúžil množinu dodavatelů, kteří by byli schopni veřejnou zakázku v plném rozsahu splnit. Ze strany žalobce pak došlo též k nepřipustnému omezení hospodářské soutěže mezi dodavateli a v konečném důsledku k porušení zásady vymezené v § 6 odst. 2 ZZVZ.
75. Pokud pak žalobce namítá, že závěr žalovaného znemožňuje zadat jakoukoli komplexnější zakázku, nemůže se s ním soud ztotožnit. Žalobcova polemika s důvody žalobou napadeného rozhodnutí totiž nereflktuje skutečnosti zjištěné a podrobně posouzené žalovaným, tj. především fakt, že zakázka byla posouzena jako zakázka s široce vymezeným předmětem, tj. bez jednoznačně funkčně propojeného celku. Žalovaný ani v nejmenším nezpochybnil možnost zadavatele zadat komplexnější zakázku, jejímž předmětem by bylo plnění svým charakterem vzájemně se neodlišující, tedy stejného nebo srovnatelného druhu, příp. plnění s charakterem totožným či obdobným, tak není nijak dotčena. Takový stav však v posuzované věci nenastal, závěry žalovaného žalobce vůči žalobním tvrzením postaveným na výkladu *reductione ad absurdum* naprosto ob stojí.
76. Interpretace rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010-135 provedená žalobcem rovněž není přílehlavá. Krajský soud v rozsudku dospěl k závěru, že „[p]okud zadavatel poptává určité věcně a co do účelu využití ucelené plnění, je oprávněn takové plnění poptat v rámci jedné veřejné zakázky. Pokud se však předmět této zakázky skládá z vícero druhů různých výrobků,

kteří lze poptávat i samostatně a u nichž je pravděpodobné (aniž by bylo třeba činit podrobnou analýzu), že by v případě samotného zadávání bylo podáno více nabídek, je namísto takovou veřejnou zakázku rozdělit na části a umožnit podávání nabídek i na tyto části.“ Žalovaný přesně v intencích závěrů uvedeného rozsudku postupoval. I žalobcem zmiňované pasáže rozsudku svědčí o tom, že žalovaný závěry soudní judikatury respektoval. V souvislosti s uvedeným rozsudkem žalobce podotknul, že v zadávacím řízení poptával vzájemně provázané vybavení jediné budovy, které spolu musí v mnoha případech komunikovat a musí být zajištěna jeho interoperabilita s tím, že společný účel a společný dotační titul pak veškeré dodávky pojí a fakt, že jednotlivé nevyčleněné části by mohli dodat též někteří dodavatelé samostatně, nehraje takovou roli, jakou mu žalovaný připisuje. K tomu soud dodává, že namítané okolnosti neschválně svědčí o vzájemné provázanosti předmětů dodávek. Fakt, že jde o vybavení jedné budovy, neznamená, že dodávky musí být nutně co do předmětu provázané, interoperabilita např. mezi dodávkou nábytku do učeben a dodávkou serveru také patrně nebude relevantní veličinou. Společný dotační titul pak není okolností, která by umožňovala nerespektovat výše uvedené zásady zadávání veřejných zakázek.

77. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Městský soud v Praze neshledal důvodnou žádnou ze žalobcem vznesených žalobních námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

79. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

18A 27/2020

V Praze dne 29. června 2022

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.